

Medlemmer af Folketinget Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om brug af helbredsoplysninger m.v. på arbejdsmarkedet. (Lovforslag nr. L 188).

Medlemmer af Folketinget Søren Søndergaard (EL) og Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af en offentlig domsdatabase. (Beslutningsforslag nr. B 149).

Medlemmer af Folketinget Ole Sohn (SF) og Jes Lunde (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til arbejdsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om den fremtidige aktiveringspolitik, og hvordan forestiller regeringen sig, at effektiviteten og kvaliteten af de individuelle handlingsplaner fremover kan skaffe arbejdsløse bedre muligheder for varig beskæftigelse på det ordinære arbejdsmarked?« (Forespørgsel nr. F 54).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 51:

Forespørgsel til miljø- og energiministeren [om det danske gasmarked og DONG].

Af Ebbe Kalnæs (CD) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 13/3 2001).

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 52:

Forespørgsel til økonomiministeren og finansministeren [om dansk økonomi og beskæftigelse frem mod år 2010].

Af Pernille Blach Hansen (S) og Morten Helveg Petersen (RV).

(Forespørgslen anmeldt 13/3 2001).

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 53:

Forespørgsel til justitsministeren og socialministeren [om skilsmisser].

Af Jann Sjursen (KRF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 13/3 2001).

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 186:

Forslag til lov om ændring af lov om apoteksvirksomhed. (Udstedelse af attester i henhold til Schengenkonventionens artikel 75).

Af sundhedsministeren (Arne Rolighed).

(Fremsat 14/3 01).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Den sag, som med dette lovforslag finder sin løsning, er et godt eksempel på, hvor galt det kan gå, når nogen – i dette tilfælde bl.a. nogle journalister – får noget galt i halsen og i deres

iver for at bringe en såkaldt god historie ikke tager sig tid til at finde ud af, hvad sagen rent faktisk handler om.

Egentlig fortjener journalisternes bommert ikke, at man beskæftiger sig seriøst med den, hvis det ikke lige var, fordi den har været overordentlig skadelig. For i tusindvis af mennesker, ikke mindst folkepensionister, førtidspensionister og andre mennesker med små penge til rådighed, er af pressen blevet bibragt det indtryk, at de skal betale relativt store beløb for at kunne have almindelig medicin med på ferierejser til udlandet.

I den sag har pressen svigtet sin opgave med at oplyse borgerne og har i stedet for vildledt dem ret så grundigt. Sagen handler om, at Danmark – som de fleste andre lande i øvrigt – for adskillige år siden har forpligtet sig til at føre kontrol med narkotiske stoffer, som transporteres over landegrænserne. Og det tror jeg faktisk at alle kan se fornuften i.

Det handler ikke om kodimagnyl, hostesaft eller anden form for almindelig medicin. Men der er nogle mennesker, formentlig ret få, som får euforiserende stoffer som et led i deres behandling. Det kan f.eks. være tidligere narkomaner, der får metadon, eller folk, der får ketogan eller morfin som led i en smertebehandling. De skal i givet fald, når de er i udlandet, kunne dokumentere deres ret til at besidde denne medicin. Sådan har det været i mange år, og sådan er det også fremover.

Problemet indtil nu har været, at reglerne er meget forskellige i de europæiske lande. For eksempel tillader en række lande kun, at man medbringer den slags medicin til ganske få dages forbrug.

Det nye, som sker, når vi indtræder i Schengenarbejdet, er, at der bliver fælles regler for landene, regler, som betyder, at borgeren har ret til at medbringe euforiserende stoffer, der er et led i en medicinsk behandling, og at man har ret til at have forbrug til 30 dage med sig.

Men man skal som hidtil, hvis man f.eks. i tolden bliver spurgt, kunne dokumentere, at det er lovlig medicin. Den medicinattest, som lovforslaget nu giver apotekerne ret til at udstede, er fuldstændig uden interesse for langt den overvejende del af befolkningen. Men den er et tilbud til en lille gruppe mennesker, som med attesten på forhånd kan sikre sig, at de ikke får problemer, blot fordi de medbringer deres nødvendige og lovlige euforiserende medicin.

Selve formen, som ministeren har valgt, med at give bemyndigelse til apotekerne er enkel, den er ubureaukratisk, og den er gratis for borgerne.

Vi finder, at det er en fornuftig løsning på et problem, der nok ikke har det store omfang, men som kan være meget væsentligt for enkelte borgere. Og vi kan derfor tilsige forslaget en velvillig og hurtig behandling.

Jeg skal så tilføje, at da den radikale ordfører ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hendes vegne sige, at også De Radikale kan tilsige forslaget en hurtig og velvillig behandling.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal ikke kunne sige, om alle artikler i den her sag i pressen har været fuldstændig præcise. Men jeg synes ærlig talt, det er temmelig stærkt at høre på, at når regeringen har begået en bommert, så skulle det være pressens skyld.

Jeg vil godt spørge fru Dorte Bennedsen, om det ikke er korrekt, at Schengenaftalen forpligter Danmark til at indføre en attestordning, som altså skal træde i kraft den 25. marts, og at regeringen fuldstændig forsømte at indføre en sådan attestordning i ordentlig tid, og at det er derfor, at vi nu skal hastebehandle et lovforslag for at rette op på regeringens forsømmelser.

Jeg synes ærlig talt, det er stærkt nok, at man så skal høre på, at det er alle mulige andres skyld, og jeg synes, det ville være pænt og ordentligt, hvis vi i betænkningen til det her lovforslag skriver, at vi er enige om i Folketinget, at det ikke var særlig godt håndteret af regeringen. Så kan vi komme videre, men vi kan ikke komme videre, hvis det skal fremstå, som om det er alle mulige andre end regeringen, der har begået en bommert.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan i hvert fald meddele nu, at Dansk Folkeparti meget gerne deltager i at skrive en betænkning med et indhold i retning af det, hr. Keld Albrechtsen nævnte.

Men det, jeg vil spørge fru Dorte Bennedsen om, er, om det er særlig betryggende, at Folketinget vedtager tiltrædelsen af Schengenkonventionen den 30. maj 1997 – imod Dansk Folkepartis stemmer, men der var et stort flertal her i Folketinget for, at Danmark skulle tiltræde Schengenkonventionen – så går der efterfølgende 4-5

år, og så står man her, 1½ uge før den praktiske del af Schengensamarbejdet nu skal gælde for Danmark – 2 uger efter at pressen begyndte at grave i det her – og må hastebehandle et forslag, fordi man ikke i ministeriet og regeringsapparatet har fået taget højde for de konsekvenser, det ellers får.

Det er jo helt tydeligt, at regeringen kan se, at den her er gal, men der skulle altså en journalist til at grave sagen frem og bringe den frem i medierne, før regeringen kommer med et initiativ for at bringe de her utålelige forhold på plads igen.

Jeg vil gerne spørge fru Dorte Bennedsen: Er det virkelig betryggende? Er det en betryggende sagsbehandling, det her område har fået?

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Også jeg var noget forbavset over at høre, at det var pressen, der var årsag til, at problemet er opstået, for regeringen må have været vidende om, også da der blev underskrevet aftale om Schengen, at der var den her sag. Derfor vil jeg gerne spørge fru Dorte Bennedsen, om det kan bekræftes, at regeringen har været bekendt med, at der siden den 22. december 1994 har ligget en afgørelse fra Eksekutivkomiteens side vedrørende krav om en attest, og at årsagen til, at vi står i den her situation, er, at vi er blevet medlem af Schengen og derfor står med de her problemer.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg kan da bekræfte, at Schengenaftalen siger, at der skal indføres en sådan attest.

Det nye er ikke kravet om dokumentation. Det har eksisteret for folk, der stod med disse former for medicin og blev taget i tolden – og det er jo altså kun i nogle ganske få tilfælde, det overhovedet har været aktuelt – for dem har der været den risiko, at hvis de ikke kunne dokumentere, at de havde lov til at bruge denne morfin, eller hvad det nu ellers kunne være, så blev den frataget dem, og de kunne risikere at få en bøde.

Derfor er det rigtigt, at man skal lave sådan en attest. Denne attest har man dermed ikke som borger pligt til at have på sig. Den er en tilbud til de her grupper, som kan rejse ud med deres medicin, og skulle de blive stoppet i tolden, kan de dokumentere, at ja, dette her er et led i en behandling, og derved undgår de at komme i

klemme. Men om borger Jensen vil bruge den mulighed, er op til ham selv, men han kan altså på forhånd sikre sig ikke at komme ud i problemer.

Det er også et svar til hr. Thulesen Dahl. Det nye er ikke, at dokumentationen skal være til stede.

Og til, hvordan den her sag har været kørt: Jeg tror, at alle, inklusive ministeren – uden at jeg har drøftet det med ministeren – kunne have ønsket sig, at det var sket på en anden manér, og jeg kan se, ministeren nikker. Det er da ikke et sagsforløb, som nogen synes er særlig ønskværdigt eller ønsker nogen sinde skulle gentage sig, men det, det handler om, er, hvordan sagen bliver løst.

Når fru Anni Svanholt spørger mig, om jeg kan bekræfte, at regeringen siden den 22. december 1994 har været vidende om en eller anden afgørelse, må jeg sige: Nej, det kan jeg ikke. Jeg er altså ikke regering, og jeg aner ikke noget om det, så det er ikke mig, det spørgsmål skal rettes til.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes altså, fru Dorte Bennedsen gør det hele unødigt vanskeligt, for det, som jo er en kendsgerning, og som fru Dorte Bennedsen nu også anerkender – sådan hører jeg hendes svar – er, at der altså var tale om, at man skulle have sikret, selvfølgelig i ordentlig tid og med en sådan ordning, så borgerne kunne vide det på forhånd, at alle kan få ret til at få en sådan attest, hvis de ønsker at være på den sikre side. Det har regeringen forpligtet sig til i Schengenreglerne, og det sørgede man ikke for at få forberedt i tide, og derfor var det selvfølgelig også fuldstændig berettiget, at der opstod en ganske stor offentlig debat om det, fordi man altså havde kludret i det.

Nu siger fru Dorte Bennedsen så, at det ikke var et sagsforløb, der var helt, som det burde have været; det er så en åbning, det erkender jeg.

Men jeg vil godt spørge, om vi så kan være enige om at skrive i betænkningen, at det altså ikke er håndteret fra regeringens side, sådan som vi kunne have ønsket det. Det er altså nødvendigt for os, især i betragtning af det ordførerindlæg, som fru Dorte Bennedsen indledte med her for 10 minutter siden.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvis man hørte ordførerindlægget og første halvdel af den seneste besvarelse fra fru Dorte Bennedsen, skulle man jo tro, at fru Dorte Bennedsen var modstander af forslaget, for der var jo sådan set ikke rigtig noget at kritisere, og det var sådan stort set gået efter bogen. Så kommer der lige til allersidst i den sidste besvarelse en lille åbning om, at der vistnok var noget, der ikke havde kørt helt, som det skulle have kørt. Og det er jo da glædeligt at se, at fru Dorte Bennedsen kan få den erkendelse.

Så siger fru Dorte Bennedsen, at det afgørende er, hvordan sagen bliver løst. Og det er lige præcis det, vi ønsker at sætte fingeren på: Hvordan bliver sagen løst? Er det tilfredsstillende, at sagen bliver løst ved, at pressen tager det her spørgsmål op, 14 dage før Schengenkonventionens praktiske ting skal træde i kraft for Danmarks vedkommende?

Er det betryggende, at sagen bliver løst ved, at Folketingets flertal imod Dansk Folkepartis stemmer – vedtager Schengenkonventionen den 30. maj 1997, og godt 1 uge før Schengenkonventionen skal træde i kraft, skal man hastebehandle sådan et forslag her for at få sat tingene på plads?

Er det en rigtig måde, sagen bliver løst på, vil jeg spørge fru Dorte Bennedsen?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl kan jeg sige, at da jeg sagde, at det afgørende var, at sagen blev løst, mente jeg dermed – og det tror jeg også jeg sagde – at den er blevet løst til gavn for de godt nok relativt få borgere, der har dette problem, og den er blevet løst, så det ikke bliver til gene for alle andre borgere, som ikke har problemet. Det er det, jeg synes er afgørende.

Og så til hr. Keld Albrechtsen: Det er en helt ny og relativt usædvanlig praksis, at man her under en første behandling ønsker at skrive betænkning. Og der kan jeg kun sige, at det delta-ger jeg altså ikke i.

Jeg synes, vi har en meget god procedure: Vi har førstebehandling, vi har udvalgsbehandling, og når den er overstået, når vi har fået spørgsmål og svar, så skriver vi betænkning.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Da fru Dorte Bennedsen ikke ville svare på mit spørgsmål før – og det skal jeg så nok rette til ministeren på rette tidspunkt – vil jeg spørge: Men hvad er forklaringen på, at regeringen kommer her 5 minutter i 12 og skal have dispensation fra alle regler, så det skal hastes igennem? Hvorfor er det ikke en sag, som blev håndteret, da Folketinget diskuterede – og det har vi diskuteret mange gange – Schengenspørgsmålet? Hvorfor er det ikke et spørgsmål, der er blevet håndteret i den forbindelse, sådan at der var tid? Der har jo været masser af år til at rette henvendelse til andre lande og prøve at finde en anden løsning på det her.

For det, der kommer her, er jo heller ikke en ordentlig løsning. Der må være en eller anden rigtig god forklaring, og den vil jeg da gerne høre.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu ved fru Dorte Bennedsen jo bedre end nogen andre fra sin mangeårige parlamentariske praksis, at der ikke er noget usædvanligt i, at man under førstebehandlingen tilkendegiver, hvad man gerne vil have præciseret undervejs i et lovforslags behandling. Det er der intet usædvanligt i, det håber jeg at fru Dorte Bennedsen kan bekræfte.

Det, som jeg gerne vil have præciseret, er, at den forberedelse, der fandt sted fra regeringens side, altså ikke var god nok. Og jeg synes, det ville være fint, hvis ministeren kunne give et svar, som vi så kan tage med i betænkningen, hvor det forklares, hvorfor der opstod den her situation, hvor regeringen ikke havde gjort sit hjemmearbejde.

Hvis vi så kan være enige om det – og det håber jeg så at ministeren vil kunne bekræfte i en lidt mere klar form end fru Dorte Bennedsen – kan vi skrive det i betænkningen, og så kan vi komme videre, sådan at vi kan få behandlet det her lovforslag.

Men vi har altså lov til at komme med ønsker til, hvad der skal stå i en betænkning og også gøre det allerede under førstebehandlingen. Det er der ikke noget parlamentarisk usædvanligt i, og det ved fru Dorte Bennedsen også.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når jeg hænger mig lidt i det her med, hvordan sagen bliver løst i forhold til tidsperspektivet – altså at Schengenkonventionen bliver vedtaget af Folketinget den 30. maj 1997, og her godt 1 uge før Schengenkonventionen så træder i kraft for Danmarks vedkommende, er de praktiske ting ikke løst, og vi står med et lovforslag, der skal behandles på dispensation i næste uge osv. – er det, fordi jeg synes, det giver mig anledning til at spørge: Er det en særlig betryggende måde, regeringen har tacklet hele spørgsmålet om Schengenkonventionen på?

Det er jo ikke det eneste eksempel, vi har, på ting, der ikke er løst. Vi har et massivt antal ubesatte stillinger i den såkaldte baglandspatrolje, som skal erstatte grænsekontrollen, som afskaffes den 25. marts.

Vi har en veterinærsituation, hvor vi har fået at vide fra myndighederne, at politiet skal fjernes fra kontrollen på selve grænsestregen, vi har en fødevareminister, der siger, at veterinærkontrollen fortsætter uændret. De to ting hænger jo ikke sammen.

Og så står vi altså nu her med et lovforslag, der skal hastebehandles, 1 uge før tingene skal træde i kraft, fordi der lige er noget, man fik overset, men som nogle journalister så gudske-lov tog fat på sidste weekend.

Er det en betryggende måde, Schengenkonventionen bliver gennemført på for Danmarks vedkommende? Ja, vi synes det ikke i Dansk Folkeparti, og det ville klæde fru Dorte Bennedsen, hvis hun også på Socialdemokratiets vegne sagde, at hun godt kan se, at den ikke var helt god den her.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Fru Anni Svanholt var heroppe og sige, at det her jo heller ikke var nogen ordentlig løsning. Der må jeg indrømme, at så bliver jeg 27 spørgsmålstegn.

Jeg synes, det er en fornuftig, enkel løsning, der hjælper de relativt få mennesker, der har et problem på det her område, og den generer ikke nogen andre. Så det synes jeg var en helt særpræget udtalelse, men det kommer fru Anni Svanholt formentlig ind på i sin ordførertale.

Så er jeg ganske enig med hr. Keld Albrechtsen i, at man ved førstebehandlingen kan præcisere, hvad man har af ønsker og ændringer til et lovforslag osv., osv. Men det var jo ikke det, hr.

Keld Albrechtsen bad mig om. Han erklærede, hvad han på Enhedslistens vegne ville skrive i betænkningen, her inden vi har haft udvalgsarbejde, og der bad han mig direkte bekræfte, at det ville jeg tilslutte mig. Det er en relativt ny praksis, hvis noget sådant skal finde sted.

Og så til hr. Thulesen Dahl: Jeg har jo tidligere været Schengenordfører, jeg har diskuteret også med hr. Thulesen Dahl om Schengen, og jeg ved godt, at Dansk Folkeparti benytter enhver lejlighed til at sige, at det her samarbejde er det værste, der overhovedet kan ske.

Nu blev der nævnt grænsekontrol og veterinærkontrol, og hvad ved jeg. Jeg kan kun sige noget om de områder, hvor jeg ved noget om det, nemlig grænsekontrollen, og dér er jeg ganske tryk. I øvrigt synes jeg ikke, denne her sag skal lægge op til en Schengendebat, den har vi unægtelig taget mange gange, og jeg tror ikke, at der kommer noget nyt for dagen i dag.

Det her er et led i Dansk Folkepartis almindelige uvilje mod Schengen, og den har de jo lov at have. Jeg deler ikke denne uvilje.

Preben Rudiengaard (V):

I den forgangne uge er det lykkedes regeringen igen, vil jeg næsten sige, at skabe utryghed og uro i befolkningen. Det gjorde de ved at udmelde, at der pr. 25. marts i år vil træde nye regler i kraft, som vil forhindre eller besværliggøre borgernes rejser i de øvrige Schengenlande, såfremt disse mennesker er i behandling med medicin. Vi har hørt ord som pillepas, overbureaukratisering og systemkontrol i den offentlige debat.

Der har endda verseret det rygte, at det nu skulle komme til at koste 300 kr. for at få udstedt et pas. Det kan undre os meget i Venstre, hvorfor sagen opstår nu – og det vil jeg da gerne spørge ministeren om – når man har haft adskillige år til at bringe denne sag på plads.

Det, vi nu oplever, kort tid før vi skal ind i Schengenaftalen, er, at vi har skabt total utryghed hos f.eks. den giftplagede fru Jensen, som har behov for at tage sine tabletter med, fordi hun nu skal en tur til Spanien. Det kan undre mig, at man kan lave så meget ravage på et område, hvor der ikke i princippet er sket nogen som helst ændring i forhold til tidligere.

I Europa-Kommissionen er man også forundret over alt det postyr, regeringen har lavet i denne sag her i Danmark. Jeg vil citere den retspolitiske talsmand, Leonello Gabrici, som udtaler, at kravet om attest kun gælder for narkotiske stoffer. Og Schengeneksperten Wouter van de

Rijt anfører, at bestemmelsen handler om narkotiske stoffer og ikke, som det er fremgået i debatten, om almindelig medicin, og at 99,9 pct. af de rejsende aldrig nogen sinde vil få problemer.

Talsmanden for EU's medicinalagentur i London anfører, at de eneste, der bruger reglerne, tilsyneladende er narkomaner, som skal rejse udenlands.

Jeg har også i årevis i min egenskab af at være embedslæge medgivet attester til f.eks. patienter, der er i metadonbehandling, når de skal rejse til Frankrig eller til Spanien. Attesten er udstedt for at dokumentere, at patienten har brug for denne behandling under sit ophold i udlandet.

Vi er jo alle sammen interesseret i, at mennesker kan rejse frit, og at mennesker, der rejser, også kan få den behandling med medicin, som de har behov for, under deres rejse, men vi vil også sikre, at den medicin, som benyttes til eget brug, ikke kan handles på det illegale marked. Sådan har det altid været, og sådan vil det også fortsætte med at være.

De nye regler i Schengenkonventionen gør det nu blot endnu nemmere for patienterne at dokumentere, at medicinen er til eget brug, såfremt et lands myndigheder ønsker dette oplyst. Og her er det så, at kæden hopper af for regeringen, da man skulle forklare befolkningen de nye regler.

Vi finder i Venstre indholdet i Schengenkonventionen som en væsentlig forbedring. Det er heller ikke til at sige, hvor mange patienter der får brug for det, men jeg vil henvise til tallene i Holland og i Frankrig, og jeg tror, at det er et minimum, der får brug for at få disse attester.

Med den ordning, som sundhedsministeren nu lægger op til i sit lovforslag, udsteder lægen en recept, og apoteket kan så medgive denne attest i de tilfælde, hvor der er behov for det, når medicinen udleveres, og hvis borgeren ønsker det.

Dette vil sige, at ordningen nu gør det lettere og mere trygt at være patient, når man rejser i Schengenlandene, ligesom attesten jo også kan bruges som dokumentation for den nødvendige behandling. Jeg tror også, hvis man rejser i andre lande uden for Schengenlandene, at det er rart at have en attest med.

Venstre vil af hensyn til borgerne skabe det mindst mulige bureaukrati og den største tryghed og kan forbeholdent tilslutte sig forslaget, men vil atter en gang betone, at hele sagsforløbet uheldigvis har skabt utryghed i store dele af befolkningen, med hensyn til hvad man kan

medbringe af medicin til eget brug ved rejser i udlandet.

Anni Svanholt (SF):

Jeg har jo tidligere været inde på, at det er ejendommeligt, at denne her sag sådan skal hastes igennem Folketinget med diverse dispensationer. Det er ret uheldigt, da det med dispensationerne og undtagelserne bør være undtagelsen.

Det er jo sådan, at der siden den 22. december 1994 har ligget den afgørelse fra Eksekutivkomiteens side vedrørende attest for medbringelse af narkotika og psykotrope stoffer, som det hedder, så det kan jo ikke være noget, der er kommet bag på nogen, og det må altså være en viden, som har ligget i lang tid.

SF stemte jo i sin tid imod deltagelse i Schengen, fordi vi frygtede, at de åbne grænser ville betyde mere overvågning af den enkelte borger og andre besværligheder, og denne sag om, at enhver rejsende skal medbringe attest på almindelig håndkøbsmedicin og lægeordineret medicin til eget forbrug, er en konsekvens af Danmarks indtræden i Schengenland.

De åbne grænser giver naturligvis meget bedre muligheder for at smugle narkotika, men det er da at vende tingene på hovedet, når alle charterturister bliver betragtet som potentielle smuglere blot ved at medbringe deres egen medicin, og at kræve attest på ethvert lægemiddel på recept eller i håndkøb, der har bare duft af euforiserende stoffer, er helt ude af proportioner.

Når der i øvrigt ikke er nogen kontrol ved grænseovergangene som følge af de åbne grænser, forekommer det helt hen i vejret og urimeligt at besvære folk med disse attester.

I SF mener vi, at sundhedsministeren burde tage kontakt til de øvrige Schengenlande for at finde ud af, hvordan reglerne praktiseres og håndhæves dér, og desuden mener vi, at sundhedsministeren burde få de andre lande med på at opgive kravet om attester på håndkøbsmedicin og lægeordineret medicin. Selvfølgelig kan man dokumentere, det er ordineret, hvis det skulle blive forlangt. Der er jo udstedt en recept, som man bare kan vise frem, og vi synes faktisk, det burde iværksættes, inden man laver en masse forskellige systemer.

Så har jeg også nogle bemærkninger til selve forslaget. Sundhedsministeren har forsøgt at komme med et forslag, der ikke skulle give så mange problemer for de rejsende. Når det skal være sådan i allersidste minut, er det jo indly-

sende, at det er svært at finde løsninger, men det foreliggende forslag løser ikke alle problemerne.

For det første omfatter forslaget jo kun receptpligtig medicin, og håndkøbsmedicin er stadig et åbent spørgsmål. For det andet skal den rejssende selv finde ud af, om det pågældende land kræver en attest på de lægemidler, der skal medbringes, og sørge for, at de bliver oversat. Der må være mange mennesker, der fortsat vil være i vildrede: Hvad skal vi gøre? Hvor skal vi spørge? Hvor..? osv. osv. Det vil da fortsat give en masse besvær.

For det tredje kan der kun medbringes medicin til maksimalt 30 dage, og det er i hvert fald ikke ualmindeligt, at pensionister med f.eks. gigtproblemer opholder sig i længere tid end 30 dage i udlandet, f.eks. i Spanien. Hvad skal de gøre? Kan de så på forhånd få tre eller fem attester, eller hvordan skal det arrangeres?

Jeg synes stadig, der er nogle åbne spørgsmål, og at forslaget bestemte ikke løser de grundlæggende problemer. Det er derfor SF's holdning, at vi vil se, hvad der sker i udvalgsarbejdet. Umidelbart kan vi ikke støtte forslaget, som det ligger her, men vi vil overveje vores stilling.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu fik jeg da i hvert fald delvis svar på, hvorfor fru Anni Svanholt ikke mener, at dette her er en ordentlig løsning.

Fru Anni Svanholt sagde, at nu skal borgeren medbringe attest på al lægeordineret medicin, på ethvert præparat, der blot lugter af narkotika, og spørgsmålet om håndkøbsmedicinen er stadig uafklaret. Jamen det er jo med til at forplumre tingene. Det handler om stoffer, der – om jeg så må sige – kan omsættes på det illegale marked. Det er metadon, det er ketogan, det er morfin. Jeg er ikke lægekyndig, men det er den type produkter.

Og med hensyn til kodimagnyl og hostesaft, der måtte være en smule af disse stoffer i, er det jo ikke noget, der er bragt frem fra myndighedernes side. Det er opstået i pressen, og det er derfor, en masse borgere er blevet forskrækkede. Jeg kan godt forstå, at almindelige mennesker bliver dybt forskrækkede, hvis de skulle have attester med på alt, men det handler om den medicin, som er egentlige narkotiske stoffer, og det er ikke noget nyt. Sådan har det været, siden vi tiltrådte FN-konventionerne om narkotikabekæmpelse, så der er intet nyt i dét. Men jeg er enig med hr. Rudienggaard i, at det nye er, at det

bliver lidt nemmere for de få borgere, for hvem det er relevant at sikre sig, at de ikke kommer i klemme.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Dorte Bennedsen: Vil det sige, at der er ingen former for håndkøbsmedicin, der kan antages at indeholde så store mængder euforiserende stoffer, så de vil være omfattet af disse bestemmelser? Kan det fastslås i dag, at man overhovedet ikke behøver at bekymre sig, hvis man har kodimagnyl og lignende med? Problemet er jo netop opstået, fordi man ikke entydigt kan fastslå, hvordan tingene skal deles op, altså hvad der er receptpligtigt, og hvad der ikke er receptpligtigt.

Jeg har også læst i bemærkningerne, at der er håndkøbsmedicin, som vil være omfattet af bestemmelserne, og at det derfor anbefales, at man faktisk burde få den på recept, hvis man vil være på de sikre side. Så vidt jeg kan forstå bemærkningerne, er der altså stadig et problem med håndkøbsmedicinen.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Fru Anni Svanholt ved formentlig, at det altid har været og fortsat er de enkelte lande, der fastsætter de nærmere regler. Jeg tror, jeg kan sige, at for Danmarks vedkommende vil der ikke være nogen håndkøbsmedicin, der bliver omfattet af reglerne, men det er selvfølgelig uinteressant for danske borgere. Det er mere interessant for europæiske borgere, der rejser til Danmark.

Men hvis man hører, hvad der er blevet sagt fra EU's side og fra andre kompetente folks side, går det på de egentlige narkotiske stoffer. Derfor tror jeg, man må sige, det ville være overordentligt usædvanligt, hvis egentlig håndkøbsmedicin, hvis noget som helst andet end de egentlige hårde narkotiske stoffer blev omfattet af reglerne. Men det er stadig – og det er ikke Schengens skyld – de enkelte lande, der i henhold til FN-konventionen om bekæmpelse af narkotika selv fastsætter reglerne.

Jeg er vidende om, at regeringen i Ministerrådet har taget initiativ til at prøve at få taget sagen op og forsøge at få lavet en ensartet liste, så man bliver enige om, at det er de og de og de produkter. Der er skrevet til den svenske formand om at tage sagen op, og jeg vil meget håbe, det lykkes, for det vil gøre det meget enklere.

Men uanset hvad: Reglerne her er ikke ændret, de har altid været sådan. Borgerne kommer ikke i en ny situation, men nogle borgere, som har haft problemet tæt inde på livet, får en lidt nemmere gang på Jorden.

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Vi går over til ordførerrækken, og det er fru Birthe Skaarup.

Birthe Skaarup (DF):

En tilsyneladende lille sag har udviklet sig til at blive en stor og en besværlig sag for regeringen, hvor ordren sikkert har været til sundhedsministeren: Få nu løst den sag hurtigt!

Det var med stor forundring, at vi i Dansk Folkeparti i lørdags kunne høre, at rejsende i fremtiden skulle kunne dokumentere deres ret til at bruge livsnødvendig medicin. Men det havde været en grotesk situation, såfremt sagen skulle udvikle sig til et omfattende bureaukrati af regler med økonomiske konsekvenser for de danske borgere, som rejser på ferie i udlandet. Borgerne meldte også hurtigt pas over for en så utålelig regel. Bureaukrati har vi nok af her i Danmark, og skulle man yderligere løbe fra Herodes til Pilatus for at få dokumentation for, at man måtte tage nogle hovedpinetabletter eller lignende med på rejse i udlandet – ja, så topper det simpelt hen. Det mener både vi og sikkert mange borgere.

Hidtil har reglerne om dokumentation for medbragte euforiserende stoffer over landegrænserne eksempelvis været gældende for nar-komaner på metadonafvænnning. Men har denne gruppe nogen sinde betalt for at få en medicinattest? Det kan være, at sundhedsministeren har et svar på dette spørgsmål. Og hvorfor opstår problemerne pludseligt, når reglerne faktisk har været gældende i lang tid? Det ville være rart at få et svar på. Hvorfor har ministeren eller de tidligere ministre ikke taget højde for det?

På et tidspunkt var sundhedsministeren fremme med, at man kunne tage lægemidler med på udlandsrejse uden attest. Det var efter vor vurdering en fuldstændig forkert udmelding. Det er en undergravning af gældende retstilstand, hvis man beder borgerne om at bryde en lov.

Nu er der så via lovforslaget kommet denne nationale regel, som skal løse problemerne med medicindokumentationen via apotekerne. Vi kan stemme for forslaget, men det bliver et nølende og et skuldertrækkende ja, for problemerne løses stadig ikke. Der vil til stadighed efter

Dansk Folkepartis mening opstå nye problemer i de nationale stater, og de problemer vil sætte fokus på bureaukratiet i EU og i Schengenaf-talen. Hvis rejseruten er fra Bornholm over Sve-rige til det øvrige Danmark, skal der også, såfremt man er en lovlydig borger, skaffes dokumentation, og derfor vil jeg sige til sundhedsministeren, at det eneste rigtige vil være at rejse til Stockholm og arbejde for, at dette problematiske direktiv i EU-regi bliver afskaffet. Vi må have en ensartet liste.

Et tidligere indlæg har rejst spørgsmålet om kodimagnyl: Hvad nu, hvis de ikke bliver fjernet fra listen? Efter det, jeg kan læse i bemærkningerne, er det sådan, at hvis man indfører dem til Danmark, er der ingen problemer, men hvis man kommer til et andet land, der har disse restriktioner, kan danskerne få problemer.

Selv om det ikke er Schengenaf-talen, der er til debat i dag, er vi overhovedet ikke et øjeblik i tvivl om, at dette her vil skabe endnu mere bureaukrati. Vi har set det med kosttilskud og vitaminer, og her er der igen problemer. Der er masser af uafklarede spørgsmål, også det, som fødevareministeren har været inde på, nemlig at kontrollen ved grænsen fortsætter, mens justitsministeren faktisk siger det modsatte. Og hvad med nationalsymbolerne, hvad med vores flag osv.? Mange spørgsmål melder sig hele tiden, og vi kan tydeligt se bureaukratiet vokse efterhånden.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg holder meget af Dannebrog, men jeg havde nu ikke forestillet mig, at Dannebrog skulle ind i en diskussion om en attest i forbindelse med udførsel af medicin.

Jeg vil godt spørge Dansk Folkepartis ordfører, om hun har læst forslaget. Jeg ved godt, det er en lidt provokerende måde at spørge på, men når fru Birthe Skaarup står her og siger, at borgerne bryder loven ved ikke at have en attest med, er det jo ikke sandt.

Det, der ligger i Schengenaf-talen, er en pligt for staterne, i dette tilfælde Danmark og den danske regering, til at lave et system, hvor borgeren kan få en attest, som han kan bruge i disse sammenhænge. Men der er ingen pligt for borgeren til at få den, og der er ingen pligt for borgeren til at medbringe den. Men for de meget få borgere, der har problemer og får metadon eller morfin, og hvad det ellers kan være, kan det være trygt og godt, at de har attesten med, hvis

de bliver stoppet i tolden eller et andet sted og bliver spurgt: Hør, hvorfor har du så meget af det her med, skal du ud og sælge det på det sorte marked? De kan dække sig ind med attesten. Men der er ingen pligt til at medbringe den, den er et tilbud om hjælp til en lille gruppe borgere, som kan komme i problemer i udlandet.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jamen det er jo netop det, jeg bl.a. sagde tidligere: Borgerne kan komme i klemme, og det er et bureaukrati. Men det, man faktisk opfordrer til, er, at borgerne skal lade være med at tage den attest med, for det er ikke nødvendigt, og det er ikke ret tit, at man bliver afkrævet en attest. Men man kan selvfølgelig komme i situationen.

Men det, jeg henviste til, da jeg talte om kodimagnyl, mener jeg helt klart står i bemærkningerne. Man skal faktisk efter det, jeg kan læse i bemærkningerne, gå til lægen og få en recept på kodimagnyl, så man har dokumentation for, at man kan tage det med til udlandet og lovligt indføre det i et andet land. Sådan har jeg forstået det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det danske sprog er øjensynligt svært, men borgerne kommer altså ikke i klemme i denne sag på den måde, fru Birthe Skaarup her beskriver.

Der er ingen pligt til at medbringe en attest, hverken på kodimagnyl eller for den sags skyld på det, det handler om: narkotiske stoffer. Det, der sker, hvis en borger med morfin i tasken bliver standset og ikke har attesten, er, at man kan risikere, at de pågældende myndigheder konfiskerer medicinen, og derfor er forslaget her en enkel, ubureaukratisk måde at hjælpe de mennesker – jeg ved ikke, om det er 100 eller 500 mennesker, men det er meget, meget få – som har de problemer og det behov. Det er en enkel, ubureaukratisk måde at hjælpe dem på ved at sige: Vi, den danske stat, har pligt til at sikre, at I kan få en sådan attest, hvis I ønsker det. Det er op til jer selv, om I vil have den med, eller om I ikke vil have den med, og I bryder ikke nogen som helst lov ved ikke at tage den med. Men det kan give en ekstra sikkerhed for de relevante grupper.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Fru Dorte Bennedsen og jeg ser altså forskelligt på det her. Som jeg læser det, ser vi helt klart forskelligt på det, og jeg er ligeglad, selv om fru Dorte Bennedsen ryster på hovedet.

Det har hidtil været sådan, at når narkomaner rejser til udlandet, skal de medbringe en attest på, at de har euforiserende stoffer med, og det skal andre borgere, der rejser ud, selvfølgelig også gøre, hvis de vil vide sig sikre.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Hvis man tager i betragtning, på hvilket tidspunkt vi befinder os, er vi jo i et valgår. Folketinget kører sådan lidt underdrejet, enkeltsager dukker op, og pressen skaber mange af dem.

Jeg er blevet spurgt inden for det sidste døgn, om jeg ville deltage i debatten om at vaske hiv-smittedes sæd, eller om læger måtte sige nej til at medvirke ved omskæring af drenge. To meget væsentlige problemer, men ikke noget, som behøvede at fylde 12-Radioavisen. Da jeg blev spurgt om dette her, sagde jeg på samme måde, at der måtte kunne findes en rimelig pragmatisk og hurtig løsning, og det er jo det, Folketinget gør i dag.

Jeg tænkte, at det kunne blive sådan, at det var apotekerne, der klarede det. Det viste sig, at det godt kunne lade sig gøre, og det er jeg godt tilfreds med. Det bliver ikke særlig besværligt. En anden ting var: Skal det nu koste noget? Nej, det skal det heller ikke. Det skal ikke koste noget.

Så er der endelig spørgsmålet, om det her er noget nyt. Det er det ikke, men det er beklageligt, at tidsforløbet har været for kort. Hvis vi havde haft lidt mere tid, havde vi ikke behøvet at diskutere myterne. Der er jo FN's liste over narkotiske stoffer, og nu vil Schengen forsøge at lave en praktisk ordning, som kan gælde i de forskellige lande.

Så er der så endelig det spørgsmål, om ministeren i det møde, der kommer i maj, vil arbejde for, at den liste kan blive så kort som mulig, så det bliver egentlige narkotiske stoffer, det tager højde for. Det ville i hvert fald hjælpe meget, og så ville en del af usikkerheden forsvinde. Der sker jo det, når sådanne sager popper op, at borgerne bliver usikre, og går man så ud og spørger enkelte borgere om, hvordan de har det med den ordning, og foreholder dem, at de skal betale en høj sum for hvert middel og desuden have et vældigt besvær med det, er det da klart, at de

er utilfredse. Så kan den historie godt køre i TV-Avisen om aftenen og et par dage mere, og det har den jo også gjort.

Jeg synes, det er fint, at vi har et så velvilligt Sundhedsudvalg, der gerne vil behandle sagerne, når det kniber, og ydermere har et Folketing, som altid er fleksibelt. Men det, man kan lære af dette her, er, at tingene ikke skal ske på den måde. De skal ikke komme frem på en sådan måde, at alle tror, det er den helt store nyhed, for det var det her jo slet ikke.

Jeg har to spørgsmål, og det ene kan jeg næsten selv svare på; det er det om de 30 dage. Hvis man rejser til Mallorca i 2 måneder om vinteren, hvad mange pensionister gerne vil – det er jo ikke dyrere end at bo herhjemme på den tid af året – kunne man vel forestille sig, at man tog sin recept med derned. Det ville jeg tro var løsningen.

Mit andet spørgsmål er lige så interessant. Der står, at de enkelte lande kan have forskellige regler, og derfor skal den enkelte selv søge oplysning før rejsen. Det kunne jeg godt tænke mig at få præciseret lidt mere. Det kan da være besværligt at få at vide, hos hvem man skal skaffe sig de oplysninger, så det vil jeg godt have på plads, i hvert fald før vi går til at skrive betænkning.

CD kan støtte forslaget.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg noterede mig, at Venstres ordfører gav klart udtryk for, at den måde, regeringen havde håndteret denne sag på, ikke var tilfredsstillende. Tilsvarende konstateringer kom fra SF og fra Dansk Folkeparti, og på den baggrund bør det jo være muligt, at vi i betænkningen kan få fastslået en kritik af forløbet.

Hvis vi kan få det bragt i orden, står der tilbage at få afklaret, om nogle af tingene i lovforslaget er gode nok. 30-dages-reglen volder problemer, som flere ordførere har været inde på, men efter Enhedslistens opfattelse bør det være muligt telefonisk eller elektronisk med e-mail osv. at få fornyet en sådan attest, også hvis man befinder sig i udlandet. Det må kunne lade sig gøre.

Jeg så, at et europaparlamentsmedlem var meget utilfreds med, at han skulle rejse hjem til sit apotek, alene af den grund at hans medicinattest udløb. Det kan selvfølgelig være lidt besværligt, hvis man sidder i et møde i Europa-Parlamentet og skal afbryde og rejse hjem efter sin attest, men der kan naturligvis også være

mange andre, der får det problem, f.eks. blev pensionisterne på besøg i New York nævnt. Det problem skal løses.

Dernæst skal det også være sådan, at hvis en kunde f.eks. kommer ind på et apotek og køber noget i håndkøb og er i tvivl om, hvorvidt der nu er brug for en attest eller ej, skal vedkommende selvfølgelig have sin attest uden yderligere brok. På den måde kan man jo løse problemet med håndkøbsmedicin, som ganske rigtigt er noget fåget forklaret i bemærkningerne. Det er faktisk meget vanskeligt at forstå bemærkningerne, og jeg synes ikke helt, det lykkedes fru Dorte Bennedsen at forklare, hvad bemærkningerne betyder på det punkt. Det kan være, ministeren kan sige det mere klart.

En løsning kunne altså være, at man simpelt hen får en attest, hvis man vil have det, også hvis det f.eks. er på kodimagnyl. Men jeg mener, at man må udforme det lidt mere klart, og man kunne jo hurtigt udarbejde en lysende klar pjece, som borgerne kunne få på apoteket, hvis de er i tvivl om, hvordan de regler skal forstås.

Så er jeg enig med fru Anni Svanholt i, at der er brug for i EU at få lavet om på reglerne. De er jo temmelig meget rodede, og derfor synes jeg også, det ville være fornuftigt, at man tog det op i EU og simpelt hen fik slettet f.eks. håndkøbsmedicin, så vi var af med det problem.

Det er de ting, som Enhedslisten gerne ser bliver løst i forbindelse med udvalgsbehandlingen, og det skulle vel ikke være uoverkommeligt på baggrund af de bemærkninger, der er faldet fra forskellige partiers side. Så kunne vi også komme videre, men det forudsætter altså, at regeringen erkender, at håndteringen af denne sag ikke har været i top. Det fornemmede jeg også, fru Dorte Bennedsen var på vej til i et af sine indlæg. Kan vi få det på plads og få ordnet disse tekniske ting, så befolkningen ikke skal være i tvivl om, hvad grundlaget er, burde det vel også være muligt at komme videre.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hvis vi har fået kogt problemet ned til det, som hr. Keld Albrechtsen sagde her, nemlig at et stakkels europaparlamentsmedlem måtte afbryde sit møde, fordi han ikke var i stand til at planlægge, at han skulle have medicin med til de 4 dage ad gangen, han skal være i Bruxelles, er sagen efterhånden ved at få de dimensioner, den bør have, nemlig en relativt lille sag.

Hr. Keld Albrechtsen sagde, at en af grundene til, at noget er uklart, som det blev sagt, er, at hvert land laver sine egne regler. Derfor kan den danske regering ikke lovgive om, hvordan reglerne skal være i Frankrig, og derfor kan der ikke gives et krystalklart svar, der dækker hele Europa. Det synes jeg også er et problem, og jeg er meget enig med hr. Keld Albrechtsen. Men hvor er det dog interessant at høre, at just Enhedslistens ordfører siger, at derfor må vi altså have fælles regler i EU nu. Det er jo et godt eksempel på, at EU faktisk er et fornuftigt foretagende, som kan lette mange situationer for borgerne.

Jeg er meget, meget enig i, at vi bør have en fælles liste, og kodimagnyl og hostesaft, og hvad det hedder alt sammen: Ud af vagten med det. Til det kan jeg sige, at jeg er vidende om, at ministeren tidligere på ugen har skrevet til den svenske formand, at han gerne vil have sagen op med henblik på at få en liste. Jeg er også vidende om, at ministeren har tilbudt, at Danmark gerne vil komme med et udspil til, hvorledes en sådan liste skal se ud for at få den så lille som mulig.

Men jeg er glad for den støtte, hr. Keld Albrechtsen her giver til EU. Der er bunker af områder, hvor tilværelsen ville være nemmere, hvis vi i fællesskab på EU-plan lavede regler.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, nu var min bemærkning om det socialdemokratiske europaparlamentsmedlem altså et forsøg på at sige noget morsomt. Jeg kan forstå, at det ikke rigtig lykkedes, men lad det nu ligge.

Nu forsøger fru Dorte Bennedsen ligesom at dreje sagen derhen, at det pludselig skulle være fantastisk godt med EU. Næh, EU har skabt en masse problemer i forbindelse med denne sag, og den bliver vi nødt til at drøfte i EU. Det er EU, der har skabt det morads, og så må man selvfølgelig tage det op i EU.

Jeg er glad for, at fru Dorte Bennedsen oplyser, at ministeren har rettet nogle henvendelser til Unionen i denne anledning. Det er fint nok, det kan vi godt være enige om, og det kan så indgå i arbejdet. Hvis fru Dorte Bennedsen var en lille smule mindre polemisk, ville det være lettere at komme til en afslutning af sagen, vil jeg mene, for så viser det sig jo faktisk, at på nogle punkter kan vi være enige.

Men hvis der er noget, sagen ikke kan bruges til, er det at dokumentere, at EU skulle være et fornuftigt foretagende. Jeg tror, man fra tilhæn-

gernes side skal bevæge sig meget forsigtigt rundt med denne sag som et lysende eksempel på Unionens fortrin. Jeg tror ikke, man står sig ved den argumentation. Det er fru Dorte Bennedsens ret at bruge den, hvis hun tør og vil, men anbefale det kan jeg nu ikke. Jeg ville snarere anbefale en vis moderation i stemmeføringen om det spørgsmål.

Men som sagt: Jeg er glad for, at der på konkrete punkter kan ske fremskridt med hensyn til at få loven udformet på en fornuftig måde, så lad os koncentrere os om det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu har hr. Keld Albrechtsen og jeg, i jeg ved ikke hvor mange år, stået på denne talerstol og i denne sal og diskuteret selve Schengensamarbejdet, og vi er ikke enige, og sådan er det. Men vi har altid været enige om én ting, og det er at prøve at fremstille tingene og de objektive kendsgerninger rigtigt, og derfor bryder jeg mig ikke om, når hr. Keld Albrechtsen siger, at EU har skabt en masse problemer i denne sag. Det har EU ikke.

Hvis man kan sige, at der har været problemer, skyldes det FN-konventionerne om kontrol med narkotiske stoffer, som lægger op til, at de forskellige lande har ret til at lave forskellige regler, og det nye med Schengenaf-talen er jo, at man prøver at løse nogle af de problemer. Nu kan X-land ikke sige, at man kun må have noget med til 3 dage, og Y-land kan ikke sige, at man må have med til 8 dage. Nu har borgeren ret til at have medicin med til 30 dages forbrug, og hvis ministerens initiativ også kan lykkes, så man får en fælles liste, er det jo godt nok.

Hr. Keld Albrechtsen må selvfølgelig skælde ud på EU, men jeg synes ikke, det er retfærdigt at gøre det her og sige, det er EU, der har skabt problemerne. Hvis man vil tale om problemer, er de skabt i det administrative system, der blev skabt med FN-konventionerne. Her forsøger man at løse nogle af de problemer. Man kan ikke løse dem alle, men man kan løse nogle af dem, og det er det, der sker her, så jeg synes ikke, det er rimeligt at sige, at EU har skabt problemer her.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil ikke forlænge debatten meget, for fru Dorte Bennedsen har fuldstændig ret i, at vi har diskuteret Schengen meget, og der er ingen

umiddelbar udsigt til, at vi skulle blive vældig meget enige om det spørgsmål, tværtimod må man sige. Alt som Schengenreglerne udfolder sig, er jeg desværre bange for, at afstanden i vores bedømmelse punkt for punkt, når det gælder pas og alt mulig andet, i virkeligheden vokser dag for dag.

Men lad os koncentrere os om det her. Det var altså Schengenkonventionen, der indførte dette attestsystem, det er vi jo enige om, og så kan vi diskutere, om andre regelsæt også medfører problemer i de enkelte lande. Jeg er tilfreds med, at ministeren prøver på at få lavet en liste, så det hele bliver enklere, og hvis vi kan få løst de problemer, som jeg har påpeget, kan lovforslaget forhåbentlig blive hurtigt færdigbehandlet, så folk kan hente de attester, de har krav på efter reglerne. Lad os arbejde videre ud fra det i den konkrete sag, og så må vi fortsætte vores principielle diskussion om EU og Schengen et andet sted.

Den fg. formand (Jytte Andersen):
Fru Tove Videbæk som ordfører.

Tove Videbæk (KRF):

I den seneste uge har der været en del palaver om pillepas og medicinpas osv., og derfor er det positivt, at sundhedsministeren har reageret hurtigt og har lagt dette modererede lovforslag på bordet.

De problemer, der er rejst i ugens løb, er helt reelle, for det ville da både være økonomisk be- kosteligt, ærgerligt og dødirriterende, hvis man hver gang, man skulle over grænsen, skulle hente ekstra attester hos lægen, og de attester skulle sendes til godkendelse i Sundhedsstyrelsen, og man oven i købet selv skulle betale for det ekstra besvær, man blev udsat for. Sådan forlød det i pressen, og det kunne næsten minde om sovjetiske tilstande. Charterrejser og l-dags-busture over grænsen for pensionister ville i hvert fald lide en krank skæbne.

Forslaget går ud på, at attesten, som kræves, bliver så enkel og så standardiseret som mulig. Hele proceduren ved udstedelsen af attesten skal også være så enkel som mulig, og kompetencen til at udstede attesterne skal ligge hos apotekerne. Det er jo rimelig enkelt og fornuf- tigt, når det nu alligevel er her, man skal hente sin medicin.

Attesten skal styrke kontrollen med euforise- rende og narkotiske stoffer, dopingstoffer osv.,

og det kan man da kun være positiv over for, hvis man altså hører til dem, der ønsker at holde den slags stoffer ude af landet i så stort omfang som muligt.

I forvejen har vi jo også kontrolforanstaltning- er vedrørende disse stoffer, men kan jo heller ikke nu frit indføre eller besidde lægemidler, hvori der er euforiserende stoffer. For menne- sker, der lider af alvorlige sygdomme og dagligt skal tage medicin, der indeholder euforiserende stoffer, er attesten jo en ekstra sikkerhed. Disse personer vil, hvis de ikke har en attest på sig, kunne blive anklaget for illegal besiddelse af forbudte stoffer, hvis de befinder sig i et andet Schengenland.

Men i de øvrige Schengenlande har man fak- tisk ikke haft de store problemer med de her at- tester. I Holland udstedes der på årsbasis om- kring 150 attester og i Frankrig omkring 100. Så det skulle man da ikke synes kunne vælte hver- ken apotekerbranchen eller nogen borgers ferie- tur til udlandet og slet ikke hele rejsebranchen.

Men de 30 dage, som attesten gælder, kan være et problem for pensionister og andre, der vælger at være væk fra Danmark måske 5-6 uger om vinteren. Så for dem håber jeg, at den her sag kan løses på en fleksibel og enkel måde.

Ældre Sagen, Kræftens Bekæmpelse og Hjer- teforeningen har sendt os et brev, hvor de opfor- drer til, at listen over medikamenter, der kræver attest, nedbringes til et minimum, og den hen- stilling vil jeg selvfølgelig bringe videre til mini- steren.

Og hvad angår brugerbetalingen, som var på dagsordenen her først på ugen, henstiller for- eningerne også, at den fjernes. Det er den jo ble- vet i det ny forslag, så den side af sagen skulle jo også være løst.

Det beklagelige i den her sammenhæng er dog, at Sundhedsministeriets folk ikke har været vågne og fået sagen op på bordet i bedre tid. De har simpelt hen sovet i timen. Det er urimeligt. Det er ærgerligt, at sagen ikke er kommet på dagsordenen i Folketinget før i dag. Det er ær- gerligt for Folketinget og må også være det for ministeren og især da også for den danske be- folkning, og det har forårsaget unødigt ængstelse hos mange borgere, der er nødt til at bruge stærk medicin, og lige så unødigt bekymring i rejsebranchen. De eneste, der faktisk har haft gavn af den her uges palaver, er medierne, for de har haft noget at skrive om.

Men altså støtte fra Kristeligt Folkeparti.

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Fru Ester Larsen som privatist.

Ester Larsen (V):

Fru Dorte Bennedsen har gentagne gange for- søgt at understrege, at det ikke er EU, der har skabt problemet, og det er jeg meget enig i.

Men jeg synes, jeg har behov for at spørge, om sundhedsministeren vil vedstå sig sit ansvar for problemet. For det er jo sådan, at har man været længe om at handle, men da man endelig handler, så udsender man en totalt bureaukratisk og økonomisk vanvittig løsning. Det er ministerens ansvar, at den vejledning er udsendt. Jeg synes, det er rystende, at man kan udsende en vejledning, hvor man giver praktiserende læger et monopol på at udstede attester uden at have drøftet med Lægeforeningen, hvad prisen skal være.

Og de praktiserende læger var ikke længe om at reagere. Man sagde, at det ville i hvert fald koste 300 kr. at krydse af på denne attest. Jeg synes, det er en uansvarlig måde at løse et problem på at monopolisere attestudstedelsen uden at have økonomien på plads.

Det udløste med rette stor kritik. Ministeren har handlet panikagtigt, og nu sidder vi så med et nyt forslag, som er mindre bureaukratisk, men hvor vi har samme problem. Der er stadig væk ikke nogen løsning på økonomien, der er ingen forhandlinger med Apotekerforeningen. Ministeren udtrykker gentagne gange, at nu er det gratis, men der er ingenting i denne verden, der er gratis. Det eneste, vi ved med sikkerhed, er, at den omkostning, som denne attestudstedelse udløser, skal deles af alle medicinbrugere her i landet, fordi den skal indregnes i bruttoavanceberegningen.

Så jeg har to spørgsmål til ministeren: Vedstår ministeren sig ansvaret for den forrykte vejledning, som blev udsendt fra Sundhedsministeriet? Og hvorfor har ministeren gentaget det meget uheldige, at man monopoliserer opgaven uden at have aftalt prisen på forhånd?

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Ja, tak for ordet. Først tak til partierne for den relativt positive vilje til at ville forsøge at finde en hurtig løsning på den situation, vi er kommet ud i.

Lad mig først komme med nogle kommentarer til de bemærkninger, der har været omkring håndteringen og ansvaret for håndteringen i denne sag.

Vi har kendt disse regler siden 1997, vi har kendt og oven i købet testet udformningen i lige så lang tid, og derfor tager jeg al den kritik, der er kommet i salen i dag, til efterretning; den er berettiget. Jeg tager den med hjem, og det gælder også de to sidste spørgsmål, som fru Ester Larsen har taget op om den håndtering, der har været. Det har vi ikke gjort ordentligt, og det kan med hr. Keld Albrechtsens ord siges ikke at være helt i top.

Vi vil også i vores system sætte os ned, når det hele nu er faldet godt til ro igen, og tage en samlet evaluering af hele forløbet; hvor hoppede kæden af, og hvorfor gjorde den det? Jeg skal sige en gang til for god ordens skyld, at vi tager det fulde ansvar for det forløb; det kan vi ikke lægge over på pressen.

Jeg vil gerne sige om de 300 kr., som jeg også fik galt i halsen: Jeg har det sådan med at vågne om morgenen til Radioavisen. Jeg stiller uret, så jeg lige kan nå at høre Radioavisen dér, og hvis jeg ikke var blevet vågen, da uret ringede, så blev jeg det, da jeg hørte lørdagsradioavisen kl. 8, hvor man med Politiken som kilde kunne sige, at det skulle koste 300 kr. at få en attest på kodimagnyl, og skulle man have en på hostesaft, så kostede den også 300 kr., og så var det 600 kr.

Der er ingen i mit system, heller ikke jeg selv, der har nævnt ordene 300 kr., hostesaft eller kodimagnyl i de her sammenhænge, og derfor kommer det forholdsvis meget bag på mig også. Det er ikke et forsøg på at lægge ansvaret ud, det er et forsøg på at sige, at det var det, der skete, og det var så det, der gjorde, at vi fik en stor ståhej her over nogle dage. Og jeg er glad for, at der er en villighed til i dag at hjælpe med til at få bragt det til ro igen og få det ind i de rigtige proportioner.

Lad mig sige om listerne, først den liste, som vi selv her i landet administrerer efter, når der kommer rejsende ind i landet: Hensigten med den liste er selvfølgelig at kunne sikre, at der ikke kommer rejsende ind med tabletter til eget brug med et stofindhold, som ikke er led i selve behandlingen, som ikke er led i den enkelte patients medicinindtagning.

Der har jeg allerede taget initiativ til at få gjort på listen med henblik på at få gjort den så smal som overhovedet mulig, og at det kun er det, der ud fra nogle faglige vurderinger er relevant at have på listen.

Det har også været mit udgangspunkt for det andet initiativ, som jeg har taget allerede. Jeg har

skrevet til formanden for Ministerrådets sundhedsudvalg, Lars Engqvist fra Sverige, med henblik på at vi her den 31. maj diskuterer, om vi kan få ikke alene én fælles liste for alle Schengenlandene, men også en liste, hvor vi anlægger et væsentlighedskriterium, således at det kun er de medikamenter, vi mener der i dette regelsæts formål, nemlig narkotikabekæmpelsen, er relevante at have med.

Må jeg lige sige i den forbindelse, at jeg hørte ordene lovbrud eller opfordring til civil ulydighed nævnt, at det, jeg har forsøgt at udtrykke til pressen, ikke er en opfordring til lovbrud, men at det er at sige til folk: Spis nu lige brød til. Rejser I ud med kodimagnyl og hostesaft, så har jeg en forventning om, at de enkelte landes administrationer forvalter det her også ud fra et væsentlighedsprincip, og derfor kunne jeg ikke forestille mig, hvis man kom ud i Schengenlandene med kodimagnyl, at der var nogen, der ville drage væsentlige konklusioner af, at man har kodimagnyler med i tasken.

Der er fremkommet en række tekniske forslag; hvordan kan vi administrere 30-dages-reglen, hvis det er sådan, at man gerne vil være i udlandet noget længere? Kan vi lave nogle elektroniske fornyelser af recepten? Hvordan fornyr vi i det hele taget recepten? Er der nogle bagatelområder som kodimagnyl og hostesaft og deslige, som vi kan lave lidt nemmere procedurer for?

Det er da rigtig, at det skal være sådan, at hvis nogen ønsker at gardere sig også med kodimagnyl og andre ting, inden man rejser i udlandet, så skal der være et system, der kan håndtere og leve op til at give den enkelte rejsende det tilbud, som den rejsende har krav på, nemlig en attest, der gør, at man er fuldstændig sikker på sin rejse.

Der har også været en række spørgsmål om, hvordan vi får sikret, at vi får de relevante oplysninger frem fra de enkelte lande om, hvad det er for nogle lægemidler, man eventuelt skal gardere sig med, når man rejser udenlands, i det hele taget også spørgsmålet om, hvis der er en rejsende, der ønsker at få en attest, så at stille den til rådighed på en enkelt og fleksibel måde.

I det udvalgsarbejdet, som nu går i gang umiddelbart herefter, vil jeg være den første til sammen med mine folk at forsøge at finde nogle enklere og nogle gode, konstruktive løsninger på alle de tekniske problemer, der er rejst, og det deltager jeg gerne i, både direkte og også på anden vis.

Så min afslutning skal være en tak for den beredvillighed, der er til at forsøge at få det her forslag diskuteret færdigt og kørt hurtigt igennem, så vi kan sikre det, der er hele formålet: at når en rejsende rejser ud og rejser rundt i Schengenlandene efter den 25. marts og man ønsker at have en attest med, at der så også på en let, ubureaukratisk og enkel facon kan gives den enkelte borger et tilbud om at få en sådan attest med, så man kan være tryk på sin rejse.

Tak for det.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg vil gerne takke for ministerens tilsagn om at tage kritikken med hjem. Men jeg bliver nødt til at minde ministeren om, at ministeren ikke længere er embedsmand, men politiker, så det, jeg har brug for, er, at der klart bliver givet udtryk for, om ministeren personligt påtager sig ansvaret for den uheldige vejledning eller ej.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

For det første vil jeg gerne anerkende og sige, at det var rart at høre ministeren påtage sig ansvaret for, at denne sag kommer frem på denne måde, og også bekræfte, at man i hvert fald har været vidende om det siden 1997. Og jeg lovede jo tidligere, at jeg ville stille det spørgsmål, om ministeren også kunne bekræfte, at man har haft oplysninger om den afgørelse i Eksekutivkomiteen fra 22. december 1994, hvor netop attestkravet kommer ind, at man har haft den afgørelse i ministeriet umiddelbart derefter, altså i hvert fald før 1997.

Så er jeg meget tilfreds med, at ministeren også her fastslår og faktisk erkender, at det, der ligger på bordet i dag, jo heller ikke er løsningsen, og at ministeren også erkender, at der fortsat er nogle uafklarede problemer i forhold til håndkøbsmedicin og også i forhold til, at folk faktisk ikke kan gå ind et bestemt sted og få løst deres problemer og få at vide, hvordan man skal forholde sig i forhold til de lande, man ønsker at rejse til.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Først til fru Anni Svanholt: Jeg er bekendt med, at afgørelsen fra Eksekutivkomiteen fra 1994 ligger i ministeriet. Hvornår den kom ind i ministeriet, ved jeg ikke, men den er kendt, og den har formentlig været kendt længe.

Jeg kan oplyse fru Ester Larsen om, at jeg er fuldt klar over, at jeg er politiker, og at jeg er minister, og det kan jeg sige at jeg er rigtig glad for, og jeg ved også, man som minister tager ansvaret for det, der sker i det samlede hus.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 114:

Forslag til folketingsbeslutning om større skattefrihed ved udlejning af værelser.

Af Gyda Kongsted (V), John Vinther (KF), Annie Lunde Hansen (CD) og Flemming Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.

(Fremsat 8/2 01).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Frode Sørensen):

Venstre, Det Konservative Folkeparti, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti ønsker at pålægge regeringen at stille forslag om en større skattefrihed til boligejere, der udlejer værelser. Formålet med forslaget er at medvirke til at imødegå mangelen på ungdomsboliger, der især gør sig gældende ved studiestart i universitetsbyerne.

Forslagsstillerne mener, at en del af boligproblemet vil kunne løses ved økonomisk at tilskynde endnu flere private boligejere til at udleje værelser til bl.a. studerende. Dette sker efter forslaget ved at lempe på reglerne for beskatningen af de indtægter, som boligejere får ved at leje værelser ud.

Forslaget går nærmere ud på, at beskatningen af den indkomst, som boligejerne får ved at leje værelser ud, skal lempes ved, at der gives et fast minimumsfradrag på 2.000 kr. om måneden i huslejeindkomsten. Dette minimumsfradrag skal gælde for boligejere med en ejendomsværdi op til 1,8 mio. kr. Disse boligejere skal efter forslaget således kun beskattes af den del af lejeindtægten, der overstiger 2.000 kr. om måneden. For boligejere med en større ejendomsværdi skal de hidtil gældende regler anvendes. Det vil sige, at disse boligejere kun er skattepligtige af den del af lejeindtægten, der overstiger 1 1/3 pct. af ejendomsværdien, og det skyldes jo nok, at det beløb er over 2.000 kr.

Jeg tror imidlertid ikke, at den foreslåede skattelempe indeholder et incitament for boligejerne til at leje flere værelser ud, og jeg er helt enig med den tidligere skatteminister, da han under behandlingen i efteråret 1999 af beslutningsforslag nr. B 25 om skattefri udlejning af værelser til studerende var af den opfattelse, at det ikke er skattereglerne, der får private til at leje værelser ud i deres private bolig.

Mange boligejere har ofte så god en økonomi, at de ikke har brug for den ekstraindtægt, som udlejningen vil give. Og hertil kommer, at et eventuelt incitament til udlejning også kan begrænses af de ulemper, der kan være forbundet med pludselig at skulle have et fremmed menneske boende, når man ikke tidligere har været vant til at leje værelser ud i sin bolig. Det kan ikke altid opvejes af et skattefrit beløb.

Derfor betyder forslaget nok også først og fremmest, at det er de boligejere, der allerede lejer værelser ud i dag, der får den største fordel af forslaget, idet de vil få en større skattefri fortjeneste ved udlejningen end i dag.

Allerede i dag har boligejere, der lejer værelser ud, fradrag for de udgifter, der er forbundet med udlejningen. Reglerne om bundfradrag i indkomsten fra udlejningen er jo ret gunstige for boligejerne. Bundfradraget, der er variabelt og beregnes med 1 1/3 pct. af boligens ejendomsværdi, dækker samtlige udgifter og afskrivninger, som boligejerne har i forbindelse med udlejningen af værelser, og denne skematiske regel har den fordel for boligejerne, at de slipper for at holde regnskab med og dokumentere deres udgifter ved udlejningen.

På en bolig, der er vurderet til 1 mio. kr., har boligejerne et fradrag i lejeindtægten på godt 1.100 kr. om måneden efter disse standardregler. Hvis boligejerne skulle have større udgifter end